

Het ei van Columbus

IN de zoektocht naar de meest elementaire ruimte duikt de doos geregeld op als summum van de architectonische vorm. Vooral de euclidische balkvorm draagt het aura van universaliteit en tijdloosheid. De doos lijkt een architectuur te belichamen die zichzelf wil laten verdwijnen. Maar tegelijkertijd willen al die doosachtige architecturen onomstotelijk, rechttoe rechtaan, een plek markeren. De doos wil *da sein*.

Zo lieten de architecten Pablo en Pierre Lhoas (Lhoas & Lhoas) voor de inrichting van de galerieruimte Erna Hécy Gallery in de Fabrieksstraat in

Brussel ook een doos optrekken. In de ruimte van een vroegere werkplaats zetten zij een ruimte in de ruimte of een doos in de doos. Maar één zijde van de doos werd opge maakt, waardoor een grote gave witte ruimte ontstond; een tijdloze, plaatsloze en absoluut neutrale plek voor de kunst.

Maar tegelijkertijd ontstaan door de precieze positie van deze doos in de ruimte vier verschillende tentoonstellingsruimtes. Die bevinden zich tussen de muren van de doos en de muren van de bestaande ruimte.

Door de doos niet zomaar

domweg in het midden van de oude werkplaats te plaatsen, krijgt elke plek rondom de doos een eigen karakter. De muur tegenover het raam van de voorgevel biedt een perfecte etalage voor de galerie, terwijl de ruimte tussen de gemene muur en de achterzijde van de doos een smalle gang, een letterlijke galerij oplevert. De opening van de doos staat tegenover de wat grilliger verspringende binnenmuur, waardoor de inkom van de galerie op een vanzelfsprekende manier de ruimtelijkheid krijgt die ze verdient.

Op zich lijkt het bedenken van zo'n doos niks. Maar bij

nader toezien is het een ei van Columbus. De doos is trouwens niet zomaar een banale balk, maar een uiterst elegante, uitgebalanceerde witte schelp van kalk. Niet alleen zijn de muren uiterst dun, bovendien zijn alle hoeken, zowel die tussen de muur en het plafond als die tussen de muren afgerond. Een afronding die niet alleen zichtbaar is aan de binnenkant van de doos, maar ook aan de buitenkant, waar de afzetting van stof van de doos een oude mediterrane woning lijkt te maken die jaar na jaar een nieuwe laag kalk kreeg.

Maar vooral binnenin wer-

ken de afrondingen perfect. Geen visuele breuklijn meer tussen muur en plafond, maar een tentoonstellingsruimte als gave, doorlopende witte stolp.

Tegenover het wit van de nieuwe doos en het wit van de geschilderde oude muren, kolommen en plafond, staat het grauwe grijs, de vlekken en de sporen van de jarenoude werkvloer. Geen witte vloer, die toch maar alle gevoel voor oriëntatie zou hebben weggenomen en de tentoonstellingsruimte zou hebben herschapen in sciencefictionachtige ruimte waar de kunstwerken, en zeker de sculpturen, aan het zweven zouden gaan. De brute oude werkvloer „aardt” de ruimte, verankert ze met de geschiedenis van de plaats en de plek. In zijn ruwheid kan de vloer alles aan, en laat hij aanvoelen dat een oud gebouw een landschap kan zijn dat deel uitmaakt van de stad.

De Erna Hécy Gallery in Brussel, ingericht door Lhoas & Lhoas. © Ivan Put

Niet voor niets loopt er binnenkort in de galerie een tentoonstelling over „urbanism, nature, landscape” waar kunstenaars reflecteren over de kunstmatigheid van de natuur, het geconstrueerde landschap en de krachten die het stedelijke leven reguleren. Of met andere woorden, hoe de betekenissen van stedenbouw, natuur en landschap verglijden en in elkaar opgaan.

Met het „tentoonstellingslandschap” voor de Erna Hécy Gallery hebben Lhoas & Lhoas zichzelf overtroffen. Hun architectuur gaat vaak iets te gladjes mee met de mode van de dag, maar in dit geval heeft de opdrachtgeefster de architecten aangevuurd en op het spoor gehouden van een dienstbare, authentieke architectuur. En zo balanceert de architectuur hier galant tussen wezenlijk aanwezig en zichtbaar afwezig.